

Förintelsens minnesdag

**Text ur programmet för samlingen i Pingstkyrkan
Helsingborg, måndagen den 29 januari klockan 18:**

Den 27 januari 1945 befriades koncentrationslägret Auschwitz. Den dagen symboliserar slutet på den systematiska utrotningen av judar, romer, funktionshindrade och oliktankande. Återigen, (den 29 januari 2024) samlas vi för att markera dagen för att inte glömma vad som hände under andra världskriget och arbeta för att det aldrig får upprepas.

Tal (Kristian Lillö)

Genom hela den judiska historien, med början som en indirekt antydning i Andra Mosebok (40:34), djupt förankrat i de olika judiska utläggningstraditionerna, som ett drag i judisk mystik, och som en motbild i den feministiska ådran mot ensidigt patriarkala mönster i judendomen, finns det ett begrepp som återkommer och är av allra största betydelse.

Jag återkommer strax till vilket begrepp det är.

Idag samlas vi inte endast för att minnas det som hände i Europa under Andra världskriget utan också för att påminna oss om att vi alltid måste vara på vår vakt mot både gamla som nya ideologiska krafter som demoniserar den andre. Krafter som nöter ned de abrahamitiska religionernas gemensamma föreställning att alla människor är lika mycket värda, och skapade till den ende Gudens avbild.

Det begrepp som genomsyrar den judiska historien är shekhinah, alltså att Gud "bor" bland människorna, och är mitt ibland oss, när vi är några som ber, eller studerar den heliga texten, eller är många som firar något väsentligt. Begreppet shekhinah har samma ordstam som ett flertal avgörande hebreiska ord, och förekommer ofta i böner.

I en liturgisk bön för de döda ber man vackert och åskådligt att Gud ska ge dem som dött en sann vila under shekhinahs vingar.

Vänner!

Det är det vi gör ikväll - för vi minns inte endast de samverkande historiska krafterna bakom förintelsen, inte endast slutet på den systematiska utrotningen, utan förbereder oss samtidigt för vaktjänst mot vår egen tids politiska och antisemitiska krafter.